UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Bartolvs In Avthentica, Et Institvtiones

Bartolus

Lugduni, 1567

Heredum qualitate [et] differentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-96136

Visual Library

redati habent querelā: ſi ſint pꝛeteriti habent ꝯtabu. lex dicit, q̄ꝺ fratres vtrinque cōiūcti, cōcurrunt ab inteſtato cum parentib⁹ ad ſucceſſionem fratris, quādo rumpetur per parentes teſtamē tum filijs eo impugnato per querelā vel per bono. poſſeſ. cōtrata bu. ⁊ ſi eſt reducta ad cauſaꝫ inteſtati cōcurrēt ne fratres vtrinque cōiūcti cūꝫ parētib⁹ ad ſucceſſionē fratris, dicunt quidā q̄ꝺ ſic, arg. in authen. de hered. que ab inteſta. defe. §. derelinquendo. ſꝫ dic q̄ꝺ nō, ⁊ ſoluas ſicut dixi. ſ. in pꝛincipio hui⁹ tituli, ꝺ fratribus vterinis ⁊ de conſanguineis, ⁊ vtrinque coniunctis ⁊c.

ADDITIO.

a ¶ Suus pꝛeteritus. adde. Bar. in leg. in ſuis. ff. de liber. ⁊ poſthu. vbi dicit q̄ꝺ ſuus pꝛeterit⁹ ꝺ cit teſtamētū nullū, vel venit pꝛeter cōtrata. quādo eſt talis cōditionis, quod in eū continuatur dominiū. Et quod ſuus de iure ciuili ſit heres nomine ⁊ effectu, licet ſecus de iure pꝛetoꝛio, vide per eundem in l. pꝛo herede. §. Papinianus. ff. de acqui. heredi.

De hæredum qualitate & differentia. Rub.

HEredes autem. Dicitur hic q̄ꝺ ſūt heredes q̄dā neceſſarij vt ſerui. ſunt eñ heredes velint nolint ſi inſtituātur, ⁊ pꝛo hoc incōmodo habēt q̄ꝺ bona, que acquiſierunt poſt moꝛtem domini, qui eos inſtituit antequam ſe immiſceāt hereditati, illa habeant ꝓpꝛia, ⁊ fiat ſeparatio eoꝝ a bonis defuncti, vt illa habeāt ꝓpꝛia, nec per creditoꝛes vēdicabunt. dicit gl. poſt moꝛtē domini acquiſiuerit, ſi ante aditā hereditatē male dixit glo. in neceſſarijs heredibus vel ſuis neceſſarijs nō eſt aditio ſꝫ immiſtio, vñ bo. poſſeſ. quādo immiſtio ē acqſiuerit, poteſt petere ſeparationē nō poteſt immiſtionē: poteſt petere vt ſeparent niſi ſit minoꝛ: vt ad hoc petat reſtitui, vt ff. de mino. l. ait pꝛetoꝛ, §. nō ſolū.

1 ☞ Titulus de coniungen. cū eman. libe. an ſit coꝛrect⁹, ⁊ ſic eſt ſublata differentia emancipationis ⁊ patrie poteſtatis:

2 Suus ⁊ neceſſarius dicitur ille qui eſt pꝛoximioꝛ teſtatoꝛi tempoꝛe moꝛtis, ⁊ hoc ab inteſtato non ex teſtamento.

Sui autem neceſſarij. Dicit gl. in illo §. et ſup verbo ſuccedit. quod ſi habeo filiū emancipatū ⁊ nepotē ex eo in poteſtate mea retētū, de iure ciuili ad ſucceſſionē admittebatur nepos filio excluſo. ſed p edictū. ff. de coniugen. cū emācipa. libe. ſimul admittuntur filius emācipatus ⁊ nepos ex eo in poteſtate retent⁹, ſed dicit gl. hodie coꝛrectū eſt q̄ꝺ ſimul admittātur: cū hodie ſit ſublata omnis differētia que fiebat iure emācipatiōis: vt ī authen.

1 de heredi. que ab inteſta. deferūt. † dico q̄ꝺ illud edictū ꝺ cōiungen. cū eman. libe. ius non eſt in totū coꝛrectū, imo in tali teſtamento in quo veniūt p̄teriti p contratabu. in hoc eſt coꝛrectum, q2 in caſu p̄teritionis maxime fuit inuentū. ita intelligo legem. ff. ꝺ cōiungen. lib. circa pꝛincipiū: vnde ab inteſtato cōfiteoꝛ eſſe coꝛrectū. ⁊ ſic loquitur authē. de heredi. que ab inteſtato deferuntur: ſꝫ in ſucceſſiōe ex teſtamēto nō eſt coꝛrectū. dicit litera: ſi filius deſinit eſſe ſuus heres, incipit eſſe nepos, ⁊c. acciperent im ꝓpꝛie illa verba, deſinit eſſe heres: q2 viuo patre nō eſt heres fili⁹. inducebat domin⁹ meus iura iſta que hic allegātur ad caſum arduū. q̄dā obligauit ſe, ſic pmittebat eñ ipſe quod non acqreret, nec heredes ſui iuriſdictiōe talis ⁊ hoc ꝓmiſit ſub pena, acqrūt ei⁹ filij eo viuo nec cōmiſſa eſt pena. videtur quod nō: q2 acquiſiuerunt filij nō heredes, q2 viuus nō habet heredes: vt. ff. de heredi. vel actio. vēdi. l. j. dicit tñ dominus meus quod opinio vulgi eſt reſpiciēda, vtruꝫ cum ſic pmittit: q2 nec ipſi nec heredes ſui, ⁊c. an p heredes ſuos intelligantur filij ſui ⁊ neceſſarij q̄dā neceſſarij tātuꝫ pone, filium meū qui eſt me⁹, exheredo nepotem ex eo in poteſtate mea retētum, mihi heredē inſtituo: quis erit heres mihi iſte nepos ſuus, nō q2 habet aliuꝫ añ ſe tempoꝛe moꝛtis teſtatoꝛis pꝛoximioꝛē. Itē neceſſarius tātam nō q2 ſeruus nō eſt, nec ſuus ⁊ neceſſarius, ex quo nō eſt ſu⁹. dicit Pla. eſt anomalus dico ꝙ eſt ſuus ⁊ neceſſari⁹, ⁊ q̄ꝺ ſit ſuus ⁊ neceſſarius caſus legis eſt. ff. de acquirēda hr̄ditate. l. qui aliena. §. interdū. opponitur ꝙ nō eſt ſuus: q2 hꝫ ꝓximioꝛē añ ſe: dico quod nō habet q2 exheredatus ꝓ moꝛtuo habetur. ff. de cōiugen. cuꝫ eman

2 cip. lib. l. j. §. ſi pater, † Azo aliter dicit ⁊ ille qui eſt pꝛimioꝛ teſtatoꝛi t pe moꝛtis eſt heres ſuus neceſſarius, vtruꝫ eſt ab inteſtato non ex teſtamento. ff. de acqui. heredi. l. qui aliena. §. interdum.

1 ☞ Heres extraneus dicitur qui non eſt in poteſtate teſtatoꝛis tempoꝛe moꝛtis,

1 **Ceteri.** Hic dicitur quod eſt heres extrane⁹, qui non eſt in poteſtate teſtatoꝛis: † vñ hic accipit heres extraneus ꝓ omni eo q nō eſt in poteſtate teſtatoꝛis t pe moꝛtis: et ſic emācipatus extraneus, alias emācipatus nō eſt heres extraneus. ff. de ope. lib. l. fabulas. ⁊ l. liberti liberteq3, lꝫ ibi dicat gl. q̄ꝺ emancipatus ſit extraneus, tamen falſum dicit. itē dicit text. q̄ꝺ in extraneis heredibus q̄i apti ſunt hereditatem capere, exigit q̄ꝺ ſint apti tribus tp̄ibus ad hoc, vt valeat inſtitutio facta ex eis, eſt ne hoc verū de pura inſtitutione ⁊ de cōditionali loco tp̄e moꝛtis, eſt tp̄s implere conditionis: vnde dicit litera, medio aūt tempoꝛe inter factū teſtm̄ ⁊ moꝛtem teſtatoꝛis. hoc refertur ad puram conditionem inſtitutionis, hoc refertur vbi fuit inſtitutio facta ſub conditione: vnde moꝛs teſtatoꝛis inſpicitur q̄ꝺ ſit capax legatarius tp̄e moꝛtis in puro legato, in conditionali, vel in diē, q̄ꝺ ſit capax tempoꝛe implete cōditionis vel diei aduenientis, hoc pꝛobatur. ff. de leg. j. de bo. poſ. contratab. l. interuenit. in heredibus neceſſarijs duo tp̄a reſpiciētia tempus teſtamenti ⁊ moꝛtis, vt qñ ſeruus inſtituitur, vt ff. de her. inſti. l. ſi alienum. ⁊ l. ſeruū. in ſuo ⁊ neceſſario dicit gl. inſpicere tēpus moꝛtis tantum, ⁊ pꝛo ſe inducit. ſ. eo. §. ſui. poteſt dici ſecundum Io. quod queratur quis ſit neceſſarius ⁊ ſuus, inſpicitur tantum tp̄e moꝛtis, ſꝫ gratie an ſit neceſſarius: ſed de capacitate q̄ꝺ inſpiciat duplex tempus moꝛtis ⁊ teſtamenti: vnde in neceſſario vnū tm̄ ad hoc q̄ꝺ ſit heres queritur in iſtis duobus. ſ. in neceſſario tantū: ſed in extraneo tempus acquiſitionis poteſt eſſe longe poſt tempus moꝛtis teſtatoꝛis, dicit alibi gl. q̄ꝺ in ſuo ⁊ neceſſario inſpicitur tp̄s acquiſitionis in ſucceſſione ex teſtō, ſicut in extraneo, dico q̄ꝺ hoc falſum eſt, vt ff. de acqui. here. l. in neceſſarijs. §. nunquid erit ab inteſtato, ⁊ inſpiciuntur duo tempoꝛa, ſcilicet moꝛtis aditionis, ſi queratur de hereditatis capacitate circa hereditatem ab inteſtato, tempus inſtitutionis nō poteſt inſpici: q2 ibi nō eſt heredis inſtituti, ſi cōqueraт de capacitate legati ſi puruꝫ moꝛtis tp̄s reſpicitur vt tp̄e moꝛtis teſtatoꝛis captus ⁊ legatarius, ſi cōditionale tēpus cōditiōis, vt ff. de iur. fiſ. l. iij. §. quādo ⁊ ff. de leg. pꝛeſten. l. interuenit. de fideic. vniuerſali. quidam dicunt quod exigitur capacitas trium tempoꝛum ſicut cum hereditate directoꝛ relicto. arg. ad Trebellia, l. facta. §. penulti.

Teſtamenti factio ⁊c. Teſtamēti factio duplex, ſcilicet actiua ⁊ paſſiua.

1 ☞ Adire pꝛopꝛie eſt in heredibus extraneis in ſuis immiſcere ⁊ abſtinere.

2 Suus eſt heres re, ⁊ iura directa habet inſeparabilia: ⁊ habet tamen beneficium abſtinendi per pꝛetoꝛem.

3 Heres per confectionem inuentarij non tenetur legatarijs nec creditoꝛibus hereditarijs vltra vires hereditarias.

1 **Extraneus autem.** † In extraneis heredibus eſt ꝓpꝛie adire vel

a repudiare, in immiſcere[a] ⁊ abſtinere, caue hic ſunt quatuoꝛ pꝛopoꝛtionabilia, imiſcere ⁊ abſtinere, adire ⁊ repudiare: ſui enim quācito ē moꝛtu⁹ teſtatoꝛ, ſunt heredes, ſꝫ p p̄toꝛē dat eis facul

2 tas abſtinēdi. gl. qñque dicit, † ꝙ ſuus eſt heres, verū eſt nomine. alibi dicit verū eſt, ſi ſe īmiſceat: dico q̄ꝺ eſt heres re, ⁊ iura directa habet inſeparabilia: vñ dico q̄ꝺ p̄toꝛ dat ei facultatē abſtinēdi non poſſet facere p̄toꝛ q̄ꝺ q ſemel eſt heres, deſinat eſſe heres: vt ī. de bo. poſ. §. quos autem. ante inſtitutionē poteſt ſe abſtinere per pꝛetoꝛem. ſ. e. §. neceſſarij, ſed nō poſt vt hic: vnde ad acqſitionē nō indiget aliquo actu, imo ipſum ius ſibi acquirit, ſꝫ ad abſtinentiā ante indiget pꝛetoꝛe: q2 poſt nō poſſet abſtinere, iſta ſunt no. Scis tu quare dicit glo. q̄ꝺ in bo. poſ. vnde agnati, poſſunt ſuccedere p ius ciuile: pone, habeo ſuū heredē in poteſtate, ⁊ habeo agnatos, decedo: deinde ſuus abſtinet ſe agnat⁹: q̄uo habebit bo. poſ. vnde agnati: ſi non fuiſſet ſuus agnatus, poſſet ſuccedere per ius ciuile: ſuus lꝫ ſe abſtinet, remanet heres: vñ lꝫ per pꝛetoꝛē poſſet abſtinere qñcunq3 ad commodum. ſemp tñ hꝫ iura directa que ab ipſo ſunt inſeparabilia: vnde ſi alius admittatur, non habebit iura directa ſed ſolū vtilia: vnde impoſſibile eſt aliū heredē eſſe, ſed ſolū bon. poſ. ⁊ omni iure verum, q̄ꝺ qui heres ſemel fuit ſemp remanet heres quo ad iura directa, debes ſcire iure antiquiſſimo, ſi heres adibat hereditatē, tenebaт creditoꝛib⁹ ⁊ legatarijs ſcđm modū traditū: vt ff. ad Treb. l. j. §. ſi q̄s quadraginta, hodie habemus duas cōſtitutiones, vnā

3 C. de Iude. l. ſancimus. † ſi heres adiuit, indeliberate, ⁊ nō petita deliberatione, ⁊ fecit inuētariū, hꝫ iſtud cōmodū q̄ꝺ quartam detrahit de legatis ⁊ fideic. nec tenebiт creditoꝛibus hereditarijs vltra iura res hereditatis ſi adiuit deliberate. l. ſi non fecit inuētarium, tenetur oibus legatarijs inſolidū creditoꝛib⁹ vltra vires hereditatis. Pone, petijt deliberationē ⁊ fecit inuentarium, ⁊ ſic deliquit in vno ꝯ foꝛmā illius. l. ſancimus. q2 vult lex illa q̄ꝺ deliberato adeatur hereditas, ⁊ q̄ꝺ ſic fiat inuentarium, hoc caſu tenebitur oibus creditoꝛibus inſolidum, ſed nō legatarijs, imo detrahit fal. vt C. de iure deli. l. ſcim⁹. §. iſti xo poſt. ⁊ §. pe. ſi vero nō fecit inuētariū ⁊ petijt deliberationē, tūc peccat con

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

gat contra vtrãque dictum illius legis ⁊ iõ punitur, q̃ꝛ tenetur creditoꝛibus inſolidũ, ⁊ vltra iura bonoꝛum hereditarioꝛum. ⁊ non detrahit Fal. vt i l. ſancimus. §. ſi quis auté. ⁊ ꝙ illa lex velit iſta. ſcilicet ꝙ cum deliberatione adit. ⁊ quod faciat inuentariũ dicit lex illa. §. ſinautem dubius. ſi igitur nõ tenet viã legis, amittit pꝛiuilegiũ legis, vt hic. ⁊ C. de pact. conuen. l. vlt.

ADDITIO.

a ¶ In ſuis immiſcere. Adde nunqd in dubio ſuus ⁊ neceſſarius pꝛeſumant immiſcere, Bal. ĩ l. nã nec. ff. de leg. j. Aduerte tñ ꝙ ſuus abſtinens ſe ab hereditate patris põt infra trienniũ abſtẽtioẽ ſuã reuocare ſi bona patris nõ ſunt alienata: ſec⁹ in emancipato ſcđm do. Iaſo. ĩ l. ſi filio pater. ver. ite; p p. ff. de leg. i allegat l. ſi. C. de repu. habetur in l. ſi qs ſuus. ff. de iure deliber.

1 ¶ Ratihabitio mentalis non inducit obligationem.
2 Cogitatio mentalis nullo actu declarata, nullam inducit obligationẽ.
3 Inſtitutus ſi dicat, volo adire, an dicatur heres.
4 Electio valet, ſi quis dicat volo eligere.

Extraneus. Ibi dicitur, quod etiam hr̃s extrane⁹ inſtitutus in teſtamento vel ab inteſtato vocatus ad hr̃ditatẽ legitimã nuda, volũtate, põt eſſe heres. dicet gl. ſuper verbo nuda, opoꝛtet tñ ꝙ extrinſecus declaret aliquo modo hoc dicit glo. ⁊ bñ. ſ; neſcio vtrũ iure hoc aduertat.
1 † Unde queritur, nũquid ratihabitio mentalis nullo mõ expꝛeſſa inducat obligationẽ: Pone, aliqs geſſit negotia mea, ego ratũ habui, nullus ſcit niſi ego ⁊ Deus, nunquid habeat effectum inducẽde obligatiõis, vel donaui alicui in mẽte mea, ſi nõ pt cõſtare ſi inducat obligationẽ, talis mẽtalis cogitatio, ſi venirẽ ad cõfeſſionẽ, tenere ſoluere ex q̃ eſſem obligat⁹: dico q ñ ſum obligat⁹: vñ volũtas q̃ cõſtare nõ põt p actũ aliquẽ exterioꝛẽ de iure nullã inducit obligationẽ. ſic itelligo leges q̃ dicũt, ius ñ deficit, ſed pbatio deficit. l. duo ſunt Titij. ff. de teſta. tut. legauit teſtãꝛ Titio fundũ, neſcit de quo ĩtellexit. dicũt doc. ius nõ deficit, q̃ꝛ vni eſt fund⁹ q̃ſitus, ſ; pꝛobatio deficit: imo dico ꝙ nullũ eſt q̃ſitum ius fundi: alias inconueniens ſequeret, ſi dicas ius eſt q̃ſitũ vni, ergo certũ eſt hr̃dẽ non eſſe dñi: ergo ſi caderet a poſſeſſione rei legate nõ haberet rei vẽd. vt. ff. đ neg. l. Pomponi⁹. §. ſed ⁊ his. vñ intelligo legẽ illã ſic, ĩ poſſeſſione ius nõ deficit, q̃ꝛ ſi eſſet certũ de quo ſenſit teſtatoꝛ, planum eſt ꝙ ei acquireretur,
2 ſed ex quo nõ põt eſſe certũ, nulli queritur: vnde dico qđ † cogitatio mentalis nullo actu declarata, nullã inducit obligationẽ: vnde qui cogitat eſſe hr̃s nõ eſt heres, niſi aliquo actu declaret: vt ſi facit ea que ꝓpꝛie ſunt hr̃dis, vt coli vineas, terras, vt ff. de acq. hr̃d. l. p herede. hoc verũ de eo qui nõ põt eſſe p ius ciuile, ſ; qui per pꝛetoꝛiũ, vt. ff. de bo. poſ. l. p iſtos actus nõ obligat, vt C. de in. delib. l. j vnde dñs domini mei dedit conſiliũ cuidã mulieri: ipſa erat cognata cuiuſdã defuncti, coluit vineas. reparauit domos hr̃ditarias, veniunt poſtea creditoꝛes, ipſe đt qđ non eſt heres. querit, an per iſtos actus vr̃ heres: dicebat ꝙ non. vñ per iſtos actus animus adeundi pbat in ſuo nõ emãcipato. dico qđ hodie cognat⁹ de iure ciuili poteſt adire, vñ per iſtos act⁹ obligatur niſi ꝓteſtetur vel alias pꝛobet, de cõtraria volũtate, vt. ff. de acqr. hered. l. p herede, q̃ꝛ non poteſt eſſe bono. poſ. niſi pꝛius petita bon. poſ. hodie niſi pꝛius agnita, vt. C. q admit. ad bon. poſ. l. pen. ⁊ iõ p iſtos actus nõ videtur agnouiſſe hr̃ditatẽ planum eſt qđ adeundo fit heres vel alio modo declarata volũtate ſua quod velit heres eſſe, ſ; ſi dicat volo eſſe heres, nũqd eſt heres: dico quod ſic q̃ꝛ eſſe hr̃s, eſt declaratio volũtatis adeũdi.
3 † Sed pone, dicit, volo adire. dicunt quidã quod nõ eſt hr̃s, quia non ſeq̃t volo currere ergo curro: ſic ego volo adire, ergo adeo: ⁊ reſpondet ad arg. volo currere, ergo curro: quidã ſunt act⁹ voluntarij, vt vendere, emere: in illis verum eſt ꝙ ſequitur, volo vẽdere, ergo vendo: ſed currere non eſt actus mere volũtatis, imo
4 exigitur alius actus nõ ſola volũtas poſſet. † Iſtud eſſet vtile in electionibus, ſi q̃ querat ab aliquo vis talem eligere ⁊ dicat volo ipſum eligere tñ v;, ac ſi diceret, eligo talem. de hoc habes C. đ cõtrah. emp. l. ĩ emẽtis. Pone đt inſtitut⁹, nolo eẽ hr̃s. nũqd repudiat: dico ꝙ nõ ille qui deliberat, põt dicere: nolo eſſe hr̃s, dũ deliberat ſi velit eſſe hr̃s: ſed ſi dicat ñ volo eſſe hr̃s repudiat, vt ff. ad Treb. l. filij. §. j. vnde nõ eſt idem dicere. nolo ⁊ nõ volo. alij dicũt ꝙ nomina ⁊ verba trãſpoſita idem ſignificant, certe nõ eſt idẽ de vi verboꝛũ, ⁊ tñ perículoſũ eſſet hr̃di dicere, nõ volo eſſe heres: q̃ꝛ minus cõfuſo ſermone loqueret. ar. C. đ do. pmi, l. vlt.

De legatis. Rub.

1 ¶ Legata an ſint pars teſtamentoꝛum.
2 Legatum petitur tribus actionibus, ⁊ quando.
3 Legare rei dominium quãdo tranſeat directa via in legatariũ.

Poſt hec videam⁹, ⁊c. Quidã dicebat ꝙ teſtm̃ nõ valet ſine legatis, q̃ꝛ caput nõ valet ſine mẽbꝛis. Inſtitutio caput ẽ teſtamẽti, aliud eſt expꝛeſſũ; ĩ. eo. §. ante heredis ergo cũ darct mẽbꝛa, hec ſunt legata: q̃ꝛ teſtamẽtũ licet ſit ibi inſtitutio non valet, niſi ſint ibi legata: alias eſſet ponere caput ſine mẽbꝛis. dico ꝙ in duobus verbis põt fieri teſtamentum: Titius hr̃s eſto uel ſine liberis eſto vt. ff. de hr̃. inſti. l. j. §. qui valet dicit litera de teſtamentis q̃ ſunt via acquirẽdi vniuerſaliter, imo d; dicere de alijs vijs acquirẽdi p vniuerſitatem fin quod pꝛomiſit ſupꝛa, p quas perſonas nobis acquiritur. §. fi. ſ; hoc nõ facit, imo de legatis, que ſunt via particulariter acqrẽdi
1 dicit: eo † qđ legata quaſi eadẽ ſunt, imo pars teſtamẽtoꝛũ: ideo poſt tractatũ de teſtamẽtis tractat de legatis, ⁊ ita no. ꝙ que pene eadẽ ſunt, in conſtitutione ponẽda ſunt, vt C. đ vete. iu. enuc. l. ij. ne aũt q̃ꝛ liberis. ⁊ hec eſt optima ꝯtinuatio q̃ pene eadẽ ſũt,
2 ⁊c. i oꝛdine rubꝛicarũ, l; dicit gl. † quod legatũ quibuſcunq; modis ſit relictũ, petatur trib⁹ actionibus. vt. C. cõia đ leg. dicebat dominus meus ꝙ ipſe vidit, quod imo eadẽ q̃ꝛ agebatur perſonali actiõe ex teſtamẽto ⁊ hypothecaria. dicit gl. hoc eſt impoſſibile, imo vna tñ debet eligi, vt. ff. de leg. ij. l. cu; filius. §. varijs. dico falſu;. lex illa nõ đt, pſonalis vel hypothecaria poſſit ĩtẽtari ſimul. §. ille varijs. loq̃tur đ rei vẽd. ⁊ de pſonali ex teſtõ. ⁊ illis dicit ꝙ nõ pñt intentari ſimul de hypothecaria q̃uo loqueret, q̃ꝛ hypotheca tpe illius. §. non habebat locu; ſed per l. j. C. cõia de leg. fuit itroducta dies, ꝙ p iura allegata electa vna, tollit alia. ff. de tribut. l. qđ in hr̃dẽ. §. eligere. cũ concoꝛ. ⁊ ſic pſonalis ⁊ hypothecaria nõ poſſunt ſimul intentari, licet rei vend. ⁊ hypoth. vt i auth. de fideicõ. §. ſed ne ad res. ⁊ hoc modo gl. ff. de reg. iu. l. nemo. §. quoties iura, q̃ dicunt ꝙ vna eligitur verũ eſt conſtitutis ad rẽ. vñ rei vendicat. ⁊ perſonalis ex teſtõ ſimul nõ cõpetũt, ſ; altera illarũ ⁊ hypotecaria ſic, q̃ꝛ licet ſint per eũde;, nõ tñ ad idẽ. Dicit gl. ad hoc vt cõpetant iſte tres actiões ꝓ legato, opoꝛtet quod ſit legatũ in ſpecie, ⁊ res ſit teſtatoꝛis: ſi eſſet ĩ genere, l; teſtatoꝛi, nõ cõpeteret rei vend. ſi ex teſtamẽto ⁊ hypoth. q̃ꝛ cũ eſt legatũ ĩ genere non trãſit dñiũ, ⁊ eſt incertũ legatũ alternatiue, h; ne locũ rei vendicatio: Dico quod non. l. ſi in rem. ff. de rei ven. nam in obligatione eſt alternatio nõ in dño, ar. l. cũ his. ĩ fi. ff. de condi. inde. Item ſi ſit alienũ ꝙ eſt legatũ h; locũ rei vendicat. Hoc planum eſt. Sed pone ꝙ coꝛpus legatũ eſt hr̃dis pt ne teſtatoꝛ transferre dñium in legatarium. Dico quod non. l. j. C. cõia de lega. vñ non põt directo legare libertatẽ ſuo hr̃di, ſed per fideicõ. De hoc habetis. ĩ. đ ſing. reb. p fideicõ. §. libertas. Ille due hypothece. ⁊ pſonalis nonne ſe cõcomitant oĩ caſu dico quod ſic. Gl. dicit contra ⁊ inducit. lex quod non ſimul ſe cõcomitant. teſtatoꝛ ſuo debitoꝛi legat liberationem ſi habeat actione; pſonale; ex teſtõ vt liberet non tñ habet hypothecariã. l. ꝙ mihi. ff. de lib. leg. ff. vt in poſ. leg. l. j. §. ſi debitoꝛis. j. l. de hoc nihil đt, facit ad hoc apparatum ibi. facit rõ illi⁹ legis, ſed tpe illarũ legum hypothe. erat oĩmodo incognita ſed inducitur p l. j. C. cõia de leg. gl. oppo. hic ꝓ legato habent locu; tres rõnes. contra actio perſonalis ñ competit ad re; meã, ergo ſi ſit res legata legatarij ⁊ h; rei vendicat. non pt ei competere pſonalis ex teſtõ. dicit gl. ꝙ pſonalis cõpetit hoc eſt ratione poſſeſſionis. S; contra poſſum agere actione depoſiti, que pſonalis eſt ⁊ rei vẽdi. cõtra depoſitariũ, ⁊ tñ depoſitari⁹ nõ poſſidet, ſ; deponens. ⁊ ꝙ poſſit intẽtari depoſiti, ⁊ rei uen. pꝛobatur. ff. de ven. l. officiũ. ff. de pecu. l. depoſui. ⁊. ff. đ pꝛiui. cred. l. ſi vẽtri. §. verũ eſt. ꝙ perſonalis que nõ intẽtat ad dandũ ⁊ rei vend. poſſunt ſimul intentari vt depoſiti ⁊ rei vend. vel ex teſtõ, ⁊ rei vẽd. S; cõtra, cõdictio intentatur ad dãdũ, ſ; certi condictio h; locum p legato, ff. ſi cer, peta. l. certi condictio. §. ſi ex cauſa legati ⁊ rei vẽdic. p legato cõpetit. ergo perſonalis que intentat ad dãdũ ⁊ rei vẽd. cõpetunt. Quidã dicũt ꝙ certi cõdictio h; locũ cũ legata eſt pecunia, ⁊ tunc cũ ſit legatũ generis nõ h; locũ rei vẽdicatio. Poſſum dicere ꝙ in legatis certi condictio cõpatitur ſe cũ rei vẽdicatione quomodo reſpondet ad l. vltimam. ff. de vſufr. quemad. caue. vbi đt nemo condicit rem ſuã pꝛeter quã a fure ĩ dote dicã ⁊ ĩ teſtõ fallũt regule: q̃ꝛ pꝛo parte ſua nemo h; vñ pign⁹ rei ſue nõ vt de reg. iur. l. valet pign⁹. vñ mulier eſt domina donationis pp nuptias. ĩ. de donatio. §. j. ⁊ C. de iure dotiũ. l. vbi. ⁊ ſic fallũt regule in dote fauoꝛe dotis. ſic dicã quod fallunt fauoꝛe teſtamẽti. ad legem vltimã. ff. de vſufru. quemadmo. ca. dicã nemo cõdicit rem ſuã pꝛeterquã a fure rem ſuam factã iure cõmuni, ſed iure ſingulari. vt in teſtamẽto. vnde ſine traditione trãſfertur dñium in legatariũ, ⁊ hoc ius ſingulare. Dico quod rei vendicatio